

Sygn. akt V KK 307/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie M. B.

skazanego z art. 284 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 sierpnia 2017 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt IV Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

I. Kasację obrońcy skazanego pozostawić bez rozpoznania;

II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wobec orzeczenia w prawomocnym wyroku kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, strona kasację może oprzeć tylko na uchybieniach z art. 439 (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Wprawdzie obrońca skazanego w kasacji podniósł zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., ale opisując uchybienie (art. 526 § 1 k.p.k.) wskazał, że sąd pierwszej instancji rozpoznał sprawę podczas nieobecności oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa. Z uzasadnienia kasacji wynika, że skarżący wskazał, iż chodzi w tym zakresie o

niestawiennictwo skazanego na rozprawie w dniu 6 stycznia 2016 r., w układzie gdy rozprawa była prowadzona w tej dacie od początku a wezwanie dla oskarżonego było awizowane, co oznacza, że „sąd nie posiadał informacji, czy wezwanie faktycznie zostało odebrane przez skazanego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie mogła zostać rozpoznana, albowiem była ona niedopuszczalna. W orzecznictwie podkreśla się, że o ile w fazie kontroli formalnej kasacji nie jest uprawnione dokonywanie ocen merytorycznych, o tyle jest konieczne ustalenie, czy wskazane w kasacji uchybienie z art. 439 rzeczywiście – tak jak jest *in concreto* opisane – mieści się w tym przepisie (por. postanowienia SN: z dnia 6.12.2002 r., IV KK 376/02, OSNKW 2003, nr 2, poz. 18; z dnia 13 czerwca 2006 r., III KK 201/06, R-OSNKW 2006/1/ 1224; z dnia 17 lutego 2011 r., III KK 441/10, LEX nr 736763; z dnia 11.12.2013 r., IV KK 402/13, OSNKW 2014, nr 5, poz. 39; z dnia 10.12. 2014 r., IV KK 215/14, OSNKW 2015, nr 5, poz. 43; z dnia 1.06.2016 r., IV KK 182/16, Lex nr 2142488). Analiza podniesionego w kasacji uchybienia prowadzi do wniosku, że ten warunek nie jest spełniony. Od dnia 1 lipca 2015 r. obecność oskarżonego na rozprawie nie jest – co do zasady - obowiązkowa (art. 374 § 1 k.p.k. *in principio*). Z akt sprawy nie wynika, aby przewodniczący lub sąd zdecydował inaczej co do oskarżonego M. B. (art. 374 § 1 *in fine* k.p.k. pomimo zapisu w zarządzeniu k. (...) decyduje treść postanowienia sądu na k. (...)), a przecież nie zachodziła także okoliczność z art. 374 § 2 k.p.k. Zatem obecność oskarżonego na rozprawie, wbrew temu co sugeruje obrońca, nie była obowiązkowa. Co istotne, nawet gdyby było inaczej, to w kategorii uchybienia z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. nie mieści się okoliczność kwestionowania skuteczności zawiadomienia o terminie rozprawy, a przecież w istocie skarżący w kasacji to czyni, twierdząc, że pomimo „awiza” brak było dowodu czy skazany faktycznie odebrał wezwanie (strona 3 kasacji). Okoliczność ta może być jedynie przedmiotem zarzutu naruszenia art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 133 § 2 k.p.k., czy też nawet art. 6 k.p.k.; nie może być jednak powodem wskazania istnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.

Mając na uwadze, że podniesione uchybienie nie mieści się w przepisie art. 439 § 1 k.p.k., a kasacja została jedynie formalnie tak zredagowana aby spełniała

wymogi kasacji dopuszczalnej, z uwagi na uregulowanie art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., uznać należało, że nie powinna zostać przyjęta, a skoro została przyjęta (art. 530 § 1 k.p.k.), to obowiązkiem Sądu Najwyższego było pozostawienie jej bez rozpoznania (por. postanowienia SN: z dnia 6.12.2002 r., IV KK 376/02, OSNKW 2003, nr 2, poz. 18; z dnia 11.12.2013 r., IV KK 402/13, OSNKW 2014, nr 5, poz. 39; z dnia 10.12. 2014 r., IV KK 215/14, OSNKW 2015, nr 5 poz. 43; z dnia 1.06.2016 r., IV KK 182/16, Lex nr 2142488). Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 (por. także postanowienie SN z dnia 3.08.2011 r., III KK 196/11, Lex nr 955022).

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

r.g.